

Sperwer klapte traag zijn grote vleugels dicht en strekte zijn poten. Eerst zijn linker. Toen zijn rechter. Grijnzend. Likkebaardend. Een klein sappig uilenjong... Mmmmmmm... Lekker! Moederziel alleen lag het, op de koude grond... En geen mama uil te bespeuren! Spiedend draaide Sperwer zijn kop. En ook geen papa uil... En daar, verstopt in de takken van die oude appelboom... was dat nog zo'n klein sappig uilenjong? Jawel! Mmmmmmmmm... Wat een feest!

Om op te eten waren ze, die uilenjongen. Sperwer was er dol op. Het water kwam hem al in de bek. Zijn maag knorde. Van de trek. Van de honger. Uilenjongen waren lekker. Héél erg lekker! Mals en sappig en zacht... En daar lag er eentje, zomaar voor het grijpen. Hij hoefde alleen maar...

‘Toe, Sperwer, laat haar leven... Laat Uilskuiken leven... Alsjeblief? Sperwer?’ Had hij dat goed gehoord? Was dat Appelaar die hem smeekte? Wat moest hij daar nu mee? Dacht die dwaze appelboom echt dat hij zoiets lekkers zomaar kon laten liggen? Nee schudde zijn kop. Nee. Hij was een sperwer. Een echte sperwer! Het was het enige in de wereld waar hij goed in was: sperwer zijn. Zijn ogen sperwerogen, zijn vleugels sperwervleugels, zijn kop een sperwerkop, zijn klauwen sperwerklauwen... en zijn honger? Sperwerhonger!

Hij spreidde dreigend langzaam zijn vleugels. Ogen wijd open. Krachtige klauwen in de aanslag. Klaar om een prooi de zijne te maken.

Ik moet iets doen, dacht Appelaar. Ik moet
Uilskuiken redden van de vreselijke klauwen van
Sperwer. Maar hoe? Denken, dacht Appelaar.
Denken over hoe. Dat moest hij doen. En
denken deed hij, die oude appelboom. Zijn
takken krakend en kreunend. Van het denken.
Zijn stam lichtjes trillend. Van het denken. Zijn
bladeren fluisterend ritselend. Van het denken.

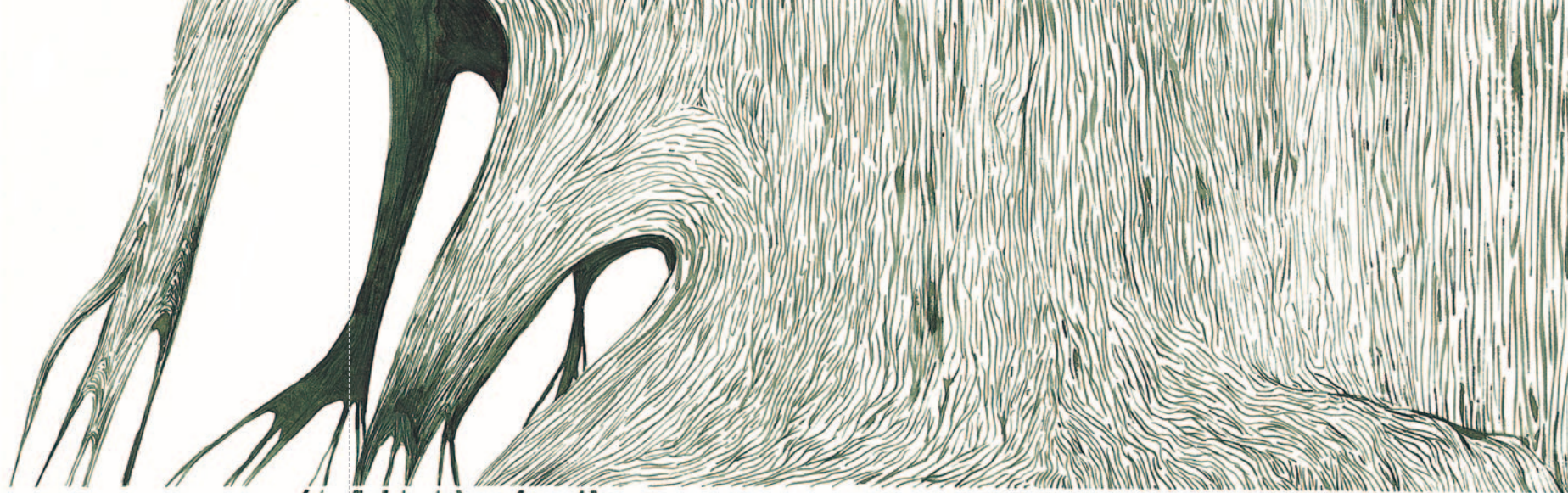
Arme Appelaar... Hoe meer hij dacht dat hij
moest denken, hoe minder hij dacht. Huilen,
dat wel. Heel zachtjes, bijna onopvallend.
Omdat hij zo verdrietig was. En boos! Boos op
Sperwer. Omdat die brutale roofvogel
Uilskuiken zomaar wilde meenemen.

Verschrikkelijk!

En toch... Wat had Appelaar dan verwacht? Dat Sperwer blij zou zijn met een beukenootje? Dat Sperwer zijn grote bek in de kelk van een bloem zou moffelen om een drupje honing te zuigen? Honing zuigen is voor bijen. Beukenootjes eten is voor eekhoorns. En Sperwer is geen bijtje en al zeker geen eekhoorn. Sperwer is een sperwer en sperwers eten uilenjongen. Dat wist hij natuurlijk wel, Appelaar. En daarom kon hij niet denken. Omdat hij het wist. Boos zijn op Sperwer zou niet helpen. Dat wist hij ook.

Arme, arme Uilskuiken. Hoe ze daar lag. Het leek wel of ze sliep. Kon hij maar... Appelaar... met het kleinste twijgje helemaal aan het uiteinde van zijn langste tak... Als hij Uilskuiken kon aanraken... en haar wakker schudden misschien? Maar ze lag te ver. Net buiten zijn bereik lag ze. Hoe hij ook wrikte, reikte en probeerde, ze lag te ver.

En ondertussen zat Sperwer daar. Onheilspellend geluidloos. Zijn sperwerogen nu spleetjes. Zijn sperwervleugels stil, onbeweeglijk haast. Zijn sperwerklauwen tergend langzaam open... en toe... en open... en toe... Klaar om Uilskuiken in één beweging mee de lucht in te sleuren.

